stede, i Loven optages en Række Nedsættelser, der skulle indtræde efterhaanden, som Indtægten af Forbrugsafgifterne overstiger det Beløb, som den nu har naaet. Man foreslaar til den Ende en Tillægsparagraf, hvori det fastsættes, at for saa vidt de i Finantslovens § 5 under Nr. 5 opførte Indtægter i noget senere Finantsaar indbringe Mere end 22 Millioner Kroner, skulle de i Paragrafen nævnte Nedsættelser i en bestemt Orden sættes i Kraft ad administrativ Vei fra den paafølgende 1ste Oktober at regne. Det maa dog herved bemærkes, at da selve Loven efter Udvalgets Forslag først vil træde i Kraft den 1ste Oktober d. A., vil det første Aar, hvori Loven vil være i fuldstændig Virksomhed, være Finantsaaret 1876—77. Tillægsparagrafen kan som Følge heraf ikke komme til Anvendelse før i det Tidligste fra 1ste Oktober 1877, altsaa til samme Tid, som de af Finantsministeren nævnte Lettelser for Statskassen indtræde. Endvidere er Tillægsparagrafen saaledes affattet, at dens Nedsættelser først ville indtræde, efterhaanden som de 22 Millioner overstiges med saa Meget, som hver Nedsættelse kan anslaas til, og for at tage fornødent Hensyn til Toldindtægternes fremtidige Stigen har man sat den Merindtægt, der saaledes udkræves, 25 pCt. høiere end Nedsættelsens Beløb efter de sidste 5 Aars Gjennemsnit. For at f. Ex. en Nedsættelse af 400,000 Kr. skal kunne træde i Kraft, maa Forbrugsafgifterne i det foregaaende Finantsaar have indbragt mindst 22,500,000 Kr. Endelig har man, for ikke at udstrække Tillægsparagrafens Varighed over alt for langt et Tidsrum, indskrænket den til kun at omfatte Nedsættelser til et Beløb af omtrent 2,400,000 Kroner, hvorved det nogenledes bliver muligt at optage paa Tillægsparagrafen de Afgiftsnedsættelser og Ophævelser, som Folkethinget vedtog ved 2den Behandling i Samlingen 1872—73, og om hvis Ønskelighed i og for sig der ikke har viist sig nogen væsentlig Meningsforskjel. Ved at affatte og begrænse Tillægsparagrafen saaledes mener man at have afkaaret de væsentligste Indvendinger, som maatte kunne gjøres imod samme.

Flertallet har ikke kunnet tiltræde Forslaget om denne Tillægsparagraf, da man maa anse det for rettest, naar Muligheden for at nedsætte Toldindtægterne atter skulde indtræde, at have forbeholdt Lovgivningsmagten sin fulde Frihed til at bestemme, hvilke Artikler Toldnedsættelsen skulde komme tilgode, efter samtlige de til den Tid tilstedeværende Forhold. Fjord og Holm have dog ikke principmæssig Noget imod en saadan Tillægsparagraf, naar den indskrænkes til at gjælde enkelte Positioner.

Hvad Luxusartikler angaar, da frafaldes Silketoldens Forhøielse, og kun med Hensyn til een af de Artikler, for hvilken Folkethinget satte Pris paa at faae Tolden forhøiet, nemlig Vin, fastholder et Flertal Lovforslagets Toldsatser, som imidlertid ere noget lavere end de, Folkethinget vedtog i Samlingen 1872—73. Med Hensyn til Tobak vil et Flertal af Udvalget (Fenger, Fjord, Frederiksen, Holm, G. Petersen, Scavenius og Tauber) kunne gaa ind paa en Forhøielse af Tolden for Blade til 20 Øre, naar Tolden paa Stilke nedsættes til 10 Øre, hvilket tør paaregnes at ville give en Merindtægt af over 200,000 Kr., og for at gjøre denne delvise Forhøielse af Tobakstolden mulig samt for i det Hele at løse dette Spørgsmaal, indbringer det samme Flertal et Lovforslag om Forbud mod indenlandsk Tobaksdyrkning og Erstatning til dem, som hidtil have dyrket Tobak. (Det foreløbige Udkast til en saadan Lov har været tilstillet Finantsministeren og meddeles blandt Bilagene til nærværende Betænkning med enkelte Ændringer, hvortil Ministerens Udtalelser have givet Anledning.) Mindretallet anser et saadant Forbud mod Jorders fri Afbenyttelse til Dyrkning af Handelsplanter for mindre heldig; som Følge deraf fraraader det Forhøielse af Tobakstolden.

De øvrige Forandringer af finantsiel Betydning, som foreslaas indførte i det foreliggende Lovforslag for at bringe samme i Overensstemmelse med de ovenfor angivne Grundtræk, ere følgende: Kultolden gjenoptages; for Stenolie forhøies Tolden fra 2 til 4 Øre (nu 2 ß); for Uldvarer frafaldes Værditolden, og Tolden sættes til 50 Øre pr. Pd. (nu 32 ß). Et Flertal foreslaar at nedsætte Tolden paa Salt og saltede Sild til det Halve og til Gjengjæld forhøie Kaffetolden fra 6 til 8 Øre (nu 6 ß); andre Medlemmer lægge derimod (i Overensstemmelse med Landsthingets Toldudvalg) Vægt paa, at Nedsættelsen af Kaffetolden ikke bliver for ringe, og foretrække derfor, ligesom Lovforslaget, at sætte Kaffetolden til 6 Øre og at udsætte Nedsættelsen af Salttolden, indtil denne helt kan ophæves. Derhos forudsættes det, som ovenfor bemærket, at der vil blive forelagt et Lovforslag om Ophævelse af Skibsafgiften for Skibe i indenrigsk Fart og dens Nedsættelse med 1/3 for Skibe i udenrigsk Fart. Paa Tillægsparagrafen foreslaar Mindretallet da at opføre Kaffetoldens Nedsættelse til 6 Øre, Ophævelse af Tolden paa Salt og saltede Sild, af Skibsafgiften, af Tolden paa Ris, Kul, Baand- og Stangjern, uforarbeidet Tømmer og Træ, samt Cikorierødder og Cikorie, og Nedsættelse af Tolden paa Stenolie til det Halve, Alt i Forbindelse med tilsvarende Nedsættelser af Tolden paa beslægtede Artikler.

Om Enkelthederne kan man forøvrigt i det Væsentlige henvise til den Betænkning, som afgaves af Folkethingets Udvalg i Samlingen 1872—73. Her skal kun bemærkes Følgende: